Wstęp

Seria pomocy dydaktycznych wydawnictwa RAABE „Terapia dysleksji" powstała w oparciu o wieloletnie doświadczenia terapeutyczne z wykorzystaniem poradnika „Terapia pedagogiczna uczniów ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się". Przeznaczona jest do pracy z uczniami szkół podstawowych. Prostota ćwiczeń i kart pracy połączona z wysokim poziomem merytorycznym proponowanego materiału sprawia, że zeszyty te stanowią profesjonalną pomoc dla terapeuty oraz rodzica/opiekuna pracującego z uczniem.

Seria zeszytów „Terapia dysleksji" prezentuje materiał do pracy korekcyjno-kompensacyjnej z obszaru funkcji:

- słuchowych,
- wzrokowych,
- grafomotoryki,
- orientacji przestrzennej,
- koordynacji wzrokowo-ruchowej z uwzględnieniem procesów przetwarzania sensorycznego (SI),
- zaburzeń funkcjonowania emocjonalnego z uwzględnieniem ADHD,
- zaburzeń koncentracji uwagi,
- specyficznych trudności w uczeniu się matematyki,
- zaburzeń rozwoju mowy i języka.

Każdemu obszarowi trudności przypisane są dwa zeszyty do pracy terapeutycznej. Jeden z ćwiczeniami i kartami pracy do zajęć korekcyjno-kompensacyjnych, a drugi do samodzielnej pracy w domu.

Wybór i uporządkowanie materiału w obu zeszytach pozwala terapeucie zaplanować pracę domową ucznia i wykorzystać ćwiczenia jako element terapii utrwalającej zdobyte przez dziecko umiejętności. Zeszyty także mogą być wykorzystywane w pracy korekcyjno-kompensacyjnej przez nauczyciela i/lub rodzica w sytuacjach, gdy brakuje specjalisty.

Trzy poziomy trudności oznaczono jedną, dwiema lub trzema kropkami. Odpowiadają one potrzebom dzieci, które nie uzyskały jeszcze gotowości szkolnej (jedna kropka), tym, które mają nasilone trudności w uczeniu się czytania i pisania (dwie kropki), oraz tym, u których trudności te utrzymują się (trzy kropki). Oczywiście podział ten jest podziałem symbolicznym i zawsze o wyborze odpowiedniego ćwiczenia powinien decydować specjalista prowadzący terapię dziecka.

Ćwiczenia oraz karty pracy proponowane w tym zeszycie zawierają materiał z obszaru zaburzeń koncentracji uwagi. Uzupełnieniem prezentowanego materiału jest zeszyt „Terapia dysleksji. Koncentracja uwagi. Karty do samodzielnej pracy w domu".

Obydwa zeszyty zawierają niezbędne treści do wykorzystania w treningu zaburzeń koncentracji uwagi uczniów ze specyficznymi trudnościami w uczeniu się ze szczególnym uwzględnieniem uczniów z dysleksją rozwojową.

Uczniom, ich rodzicom, nauczycielom oraz terapeutom korzystającym z naszych zeszytów życzę wielu sukcesów oraz satysfakcji z pokonywania trudności.

Irena Sosin

Joga dla dzieci – drzewo •

(karta pracy strona 18)

- **Cele:** ćwiczenia rozciągające, rozluźniające, równoważne, ćwiczenie uwagi słuchowej, czuciowej, podążanie za instrukcją, imitacja pozycji, praca z ciałem.
- **Pomoce:** karta pracy „Joga dla dzieci – drzewo".

Ćwiczenie to można stosować w małej grupie oraz indywidualnie.

- Terapeuta ustawia dzieci w kręgu i zachęca do naśladowania jego ruchów.
- Stańcie w małym rozkroku, stopy ustawcie równolegle na szerokość ramion. Teraz połóżcie prawą stopę na wewnętrznej stronie uda. To trudne, ale spróbujcie to zrobić. W wersji łatwiejszej możecie umieścić prawą stopę na lewym kolanie.
- Teraz unieście obie ręce do góry i połączcie dłonie nad głową, tworząc daszek. Ta pozycja w systemie ćwiczeń jogi nazywa się drzewem.
- Wytrzymajcie w tej pozycji jak najdłużej.
- Ćwiczenie powtarzamy z drugą nogą.
- Praca z kartą „Joga dla dzieci – drzewo".

Joga dla dzieci – kot •

(karta pracy strona 19)

- **Cele:** ćwiczenia rozciągające, rozluźniające, równoważne, ćwiczenie uwagi słuchowej, czuciowej, podążanie za instrukcją, imitacja pozycji, praca z ciałem.
- **Pomoce:** karta pracy „Joga dla dzieci – kot".

Ćwiczenie to można stosować w małej grupie oraz indywidualnie.

- Dzieci stoją w kręgu. Terapeuta informuje, że teraz będzie zabawa w kotka. Kot będzie raz zadowolony, a innym razem przestraszony.
- Terapeuta demonstruje pozycję. Przysiada na piętach, kolana ma rozstawione szeroko, ręce wyciąga przed siebie, opierając je na podłodze, głowę umieszcza nisko między ramionami. Teraz powoli przyciąga podbródek do piersi i podnosi w górę plecy. Nogi w pozycji klęku, ręce wyprostowane, oparte o podłogę. Liczy do 10. To jest pozycja przestraszonego kota.
- Następnie imituje pozycję zadowolonego kota. Podnosi podbródek do góry, spogląda na sufit, obniża brzuch ku podłodze, prostuje ramiona. Wytrzymuje tak, licząc do 10.
- Ćwiczenie powtarzamy kilkakrotnie. Niektórym dzieciom z pewnością potrzebna będzie pomoc. Można więc delikatnie naciskać ich głowy w dół i wypychać brzuszki.
- Praca z kartą „Joga dla dzieci – kot".

Zagubieni I, II •

(karty pracy strony 20–21)

- **Cel:** ćwiczenia uwagi słuchowej, świadomości ciała, refleksu, ćwiczenie samokontroli w obszarach słuchowo-czuciowo-ruchowych.
- **Pomoce:** taśma lub sznurek, opaski na oczy lub chusty, karty pracy „Zagubieni I, II".

Zabawa do realizacji w małych grupach terapeutycznych lub w klasie.

- Ustawcie dzieci tak, aby utworzyły koło. Każde z dzieci trzyma sznurek, który jest granicą pewnego określonego obszaru. Zdecydujcie wspólnie, jak nazwać ten obszar – bezludną wyspą, krainą cudowności czy po prostu lasem.
- Dwoje dzieci (dzieci zgłaszają się same lub są wybrane poprzez losowanie, wyliczankę etc.) wchodzi do środka koła, dostaje opaski na oczy.

UWAGA!

Dzieci z niepewnością grawitacyjną lub zaburzeniami lękowymi nie będą chciały korzystać z opaski. Nie należy ich do tego zmuszać. Uprzedź dzieci, na czym polega zabawa, niech wewnątrz koła będą tylko te, które pozwolą zasłonić sobie oczy.

- Dzieci wewnątrz koła zagubiły się w krainie i/lub gęstwinie, muszą się odnaleźć. Nie mogą jednak ze sobą rozmawiać, nawoływać się. Jedyne dźwięki, jakie mogą się pojawić, to ciche mruczenie, brzęczenie, mlaskanie, wokalizacje itp. Bardzo ciche dźwięki – to podstawowy warunek.

UWAGA!

Dla uczniów z nadpobudliwością psychoruchową lub nadwrażliwością słuchową może to być bardzo trudne zadanie wymagające wcześniejszego przećwiczenia.

- Gdy jedno z dzieci wyda jakiś dźwięk, drugie musi też odpowiedzieć takim samym dźwiękiem. Dzięki nim możliwe będzie spotkanie zagubionych.
- Gdy dzieci się już odnajdą, obejmują się i wydają dźwięki radości (również ciche!), które powtarzają cichutko dzieci trzymające sznurek.
- Zabawa trwa tak długo, jak długo są dzieci, które chcą pełnić rolę zagubionych.
- Na koniec dzieci wypełniają karty pracy „Zagubieni I" oraz „Zagubieni II".